

Sygn. akt II KK 42/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 marca 2014 r.,
sprawy **T. G.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego W.
z dnia 8 października 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 9 listopada 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

- I. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. zwalnia skazanego T. G. z obowiązku
uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 9 listopada 2012 r., T. G. został uznany za winnego tego, że:
w okresie od października do listopada 2006 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako przedstawiciel firmy P. Sp. z o.o. doprowadził firmę M. H. M. ze Słowacji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 30.172 zł w ten sposób, że zawarł za pośrednictwem Internetu umowę na sprzedaż granulatu drzewnego p.[...] wraz z transportem, wprowadzając w błąd

przedstawiciela firmy co do zamiaru wywiązania się ze swoich zobowiązań, czym działał na szkodę wspomnianej firmy, to jest popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. i za to skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązany do naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. H. kwoty 30.172 zł.

Sąd Okręgowy po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego T. G. od wyroku Sądu Rejonowego, w dniu 8 października 2013 r. wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego T. G.

Działając na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił on orzeczeniu Sądu Okręgowego rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, to znaczy art. 433 § 1 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt. 2, 3 i 4 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w związku z art. 2 § 1 pkt. 1 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. polegającą na nietrafnej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Rejonowego, przejawiającej się w :

- niezasadnym uznaniu, iż Sąd Rejonowy oparł się na całokształcie materiału dowodowego sprawy, ocenił go w sposób zgodny z przepisami prawa procesowego, zaś zebrany w sprawie materiał dowodowy wykluczał inne rozstrzygnięcie niż Sąd *meriti*;
- nietrafnym przyjęciu, iż Sąd Rejonowy nie obraził zasady obiektywizmu, zasady *in dubio pro reo* oraz zasady swobodnej oceny dowodów przypisując skazanemu sprawstwo zarzucanego mu czynu, mimo iż respektowanie tychże w sposób właściwy wyklucza takie stanowisko;
- niesłusznym przyjęciu, iż ustalenia oraz rozważania Sądu I instancji zawarte w pisemnych motywach wyroku spełniają wymogi procedury karnej w zakresie uzasadnienia ustaleń faktycznych i oceny dowodów, a zwłaszcza dokonanie takiej oceny, mimo dostrzeżenia - podniesionych przez obronę w apelacji - uchybień Sądu *meriti* w tym zakresie;
- braku dostatecznego rozważenia podniesionych w rozpoznawanej apelacji kwestii dotyczących wymiaru kary;

oraz obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, to znaczy art. 286 § 1 k.k. i art. 115 § 4 k.k., poprzez niezasadne przyjęcie, że nawet (kwestionowany nota bene) materiał dowodowy dawał podstawy do przyjęcia, że skazany działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej bez jednoczesnego sprecyzowania kogo miała owa korzyść dotyczyć.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca skazanego wniósł o :

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, ewentualnie o :
- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Wystarczy dokładnie zapoznać się z uzasadnieniem wyroku Sądu odwoławczego, aby wbrew wywodom kasacji stwierdzić, iż nie jest prawdą, że zaskarżony wyrok został oparty jedynie na części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, bez ustosunkowania się do wszystkich dowodów i bez zbadania i uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść skazanego oraz nie wskazaniu powodów, dla których nie dano w pełni wiary jego wyjaśnieniom.

Zarzut naruszenia najważniejszych zasad postępowania karnego wyrażonych w art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., oraz w art. 7 k.p.k. został sformułowany pobieżnie i bardzo ogólnikowo. Należy podkreślić, że art. 4 k.p.k. wyrażający zasadę obiektywizmu, adresowaną do organów postępowania nie może stanowić samodzielnej podstawy odwoławczej.

Nie można też zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strony zgłaszają wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny czy została naruszona reguła *in dubio pro reo* nie są miarodajne wątpliwości strony procesowej, ale to, czy sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć. W wypadku, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary określonej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu

wyżej powołanej reguły, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów.

Skarżący obrońca nie przedstawił żadnej przekonywującej argumentacji podważającej ocenę dowodów dokonaną przez Sądy orzekające w sprawie. Ocena ta jest wszechstronna, logiczna i zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Także uzasadnienie wyroku Sądu I instancji zostało słusznie uznane za spełniające wymogi art. 424 § 1 i 2 k.p.k. Sąd odwoławczy ocenił również zarzut dotyczący wymiaru kary, słusznie podnosząc, że jest dostosowana do zawinienia i uwzględnia okoliczności wymienione w art. 53 § 1 k.k., w tym obciążające, czyli wielkość szkody i poprzednią karalność skazanego za przestępstwa skarbowe, a także brak naprawienia szkody. T. G. popełnionym przestępstwem wyrządził szkodę, której dotychczas nie naprawił, dlatego Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał go do jej naprawienia.

Sąd odwoławczy trafnie ocenił również zarzut obrazy prawa materialnego, mianowicie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 4 k.k. Skazany nie zwrócił dotychczas pobranej zaliczki, uzyskując w ten sposób korzyść majątkową.

O winie T. G. świadczą zeznania pokrzywdzonej M. H. i świadków [...]. Ponadto zeznania pokrzywdzonej znajdują potwierdzenie w treści dokumentów dotyczących zakupu p.[...]. T. G. zawarł pierwszą umowę z firmą M. niemal miesiąc po tym, jak firma z S. wypowiedziała umowę dostawy p.[...]. Orientował się zatem, że nie ma dostępu do towaru, który oszukańczo zobowiązał się dostarczyć firmie M. Wprowadził pokrzywdzoną w błąd, podając się za producenta p.[...] i zobowiązując się do dostarczenia pierwszych partii towaru do dnia 30.10.2006 r. oraz dnia 30.11.2006 r. W ramach umowy przyjął od pokrzywdzonej dwie zaliczki po 4.080 euro, pomimo, że nie miał możliwości dostarczenia zamówionego towaru. Jak już wspomniano zaliczek tych nie zwrócił.

Podsumowując, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną oraz zwolnił skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

